

JOSIP VANDOT:

Kekec na hudi poti.

Planinska pripovedka.

(Dalje.)

3.

Jutro je pogledalo skozi nezagrnjeno okence v izbico, kjer sta spala Kekec in Tinka. In tedaj se je Kekec zganil in je odprl oči. Videl je, da snežniki že žaré v jutranji zarji, in iz oči mu je izginil ves zaspanec. Naglo se je pokrižal in je skočil s postelje. Oblekel je svoje irhaste hlače dokolenke in si je obul nakiovane črevlje. Bil je tiho kakor miška, da bi ne prebudil sestrice. A Tinka ga je vendar slišala. Kar oči je odprla, pa ga je gledala nekaj časa vsa začudena.

»Kam se že napravljaš, Kekec?« je vprašala in se je napol dvignila. Kekec je položil prst na usta. »Pst, Tinka!« je rekel potihem in se je ozrl na zaprta vrata. »Pst, Tinka! Veš, da ne sliši mati... Jerica gre z doma. Najbrž je že vstala. Veš, pa pojdem z njo tja do gozda, da ji ne bo žalostno in hudo. A mati ne sme tega vedeti...«

Tinki se je razžalostil obrazek. Zamahnila je z roko, pa je dejala: »Če greš ti, pa pojdem tudi jaz. Kar hitro se napravi in grem z vama. Lepo bom govorila Jerici, da se ne bo jokala. O, kar vstanem, pa pojdem...«

Tinka je res vstala in se je naglo napravila, pa najsi je Kekec še tako ugovarjal. Ni si dala prav ničesar dopovedati. Pa še najlepše krilce je oblekla in najlepšo šlabankico (jopico). Na noge pa si je nataknila močne čreveljčke in volnene nogavice. O, Tinka se je napravila, kakor da bi resnično šla na visoke gore trgat belih planik. Pa je hotela samo spremljati Jerico na težki poti z doma in ji govoriti lepe in mehke besede. A Tinka ni znala, kako dolgo pojde z Jerico. Hm, nemara pa stopi res na gore, če ne

bo predaleč in če je ne bodo bolele preveč nožice. A do gozda pojde gotovo. Do gozda pa je daleč, in prav je storila, da si je obula močne črevlje.

Bratec in sestra sta se zmuznila v izbo. Obstala sta na pragu, ker sta se bala matere. A matere ni bilo v izbi. Na mizi se je kadil zajtrk, in tri žlice so ležale kraj skled. Kekec in Tinka sta se začudila in sta stopila k mizi. Sedla sta na klop, pa sta pričela molče jesti. Vrata so se odprla, in prišla je Jerica s culico v roki. Bila je vsa bleda, a vendar se je smehljala, ko je stopila k mizi.

»O, Jerica!« je vzkliknil Kekec, ko jo je zagledal. »Glej, zajtrk že čaka nate. Pa tudi brašno stoji pripravljeno zate na mizi. Mati je pripravila vse zate... Pa midva sva vstala in se napravila, da te pojdeva spremilit do gozda. O, Jerica, ne hodi stran! Kar lepo ostani doma! Saj mati ne bo vedno huda. Glej, saj ti je pripravila brašno, da ne boš lačna na poti.«

Jerica je zmajala z glavo. »Moram, Kekec, stran moram!« je odvrnila. »Saj poznam mater. Kar je rekla, je rekla, in pri tem ostane. A kje je mati? Iskala sem jo že povsod, da bi se poslovila od nje, a je ne dobim nikjer.«

Kekec ni odgovoril ničesar. Gledal je skozi okno na vrt, kjer se je ravno zasvetila rosa v jutranjem solncu. Tinka pa je srebala iz skodelice in je gledala neprenehoma Jerico, ki je jedla mirno in ni bila prav nič žalostna. Ko so použili zajtrk, je vzela Jerica brašno in culico. Še enkrat se je ozrla po izbi in se je nasmehljala. Potem pa je stopila k durim in jih je odprla. Šla je skozi vežo in je obstala na dvorišču. Pogledala je kroginkrog, da bi videla mačeho. A mačeho ni bilo nikjer. Zato je krenila Jerica na polje. Molče in brez besedi sta šla za njo Kekec in Tinka. Gledala sta v tla, pa se nista upala govoriti. Šli so preko polja, ki je bilo vse rosno in še vse zaspano, zakaj solnce je komaj pogledalo izza belih snežnikov.

Naposled pa se je Kekec vendarle oglasil. Pokazal je s prstom do njive sredi polja. »Glej, Jerica!« je rekel. »Tam gori stoji mati...«

Jerica jo je zagledala, pa je pospešila korake. Šla je prav do mačeho in ji je ponudila noko. »Prišla sem, da vam rečem zbogom, mati!« je dejala mirno in prijazno. »Zdaj grem k teti Nežari za gore... Zahvaljujem se vam za vse dobrote, mati! Odpustite mi, če sem vas kdaj razžalila! In ne bodite name hudi, mati!...«

Mačeha je gledala vstran. Zdelo se je, da Jerice niti ne posluša. A ko je Jerica umolknila in je še vedno prožila noko, se je okrenila. Za trenutek je pogledala svojo pastorko in ji je podala noko. »Hodi srečno,« je rekla. »Pa pozdravi teto Nežaro!«

Nato se je obrnila in je šla preko polja. Jerica je gledala za njo, kakor da bi pričakovala, da izpregovori mačeha še eno besedo. Dobro je vedela, da je šla mačeha samo zaradi tega na polje, da se izogne pastorki in je ne vidi več, ker ji je nemara že hudo, da jo je zapodila z doma. Saj je znala, da mačeha ni v srcu hudobna. Samo zaradi bolezni je tako sitna in razburljiva. Zato pa je gledala zdaj Jerica za njo in je mislila, da izpregovori mačeha še eno besedo. A mačeha se ni več ozrla. Naglo je šla ob njivali

proti domu. Kekec je stekel za njo in je zaklical: »Mati, ali smeva s Tinko spremljati Jerico? Veste, samo do gozda... Ali smeva, mati?«

Mati mu je pomignila z roko in je stopila za visoko žito. Izginila je, in Jerica je ni videla več. Kekec se je vrnil. Šli so do pašnika onkraj vasi in so zavili po klovovozni poti proti gozdu. Od vseh strani je prihajalo glasno ptičje petje. Solnčni žarki so plavali vseokrog, in rosa se je svetila po zagorski dolinici. Nad zelenimi gozdovi pa so stali beli snežniki in so zrlí smehljaje se iz sinjih višav. Na njihovih temenih in strnih skalah se je lesketal sneg, ki ne skopni nikoli, ampak je vedno čist in bel, pa najsi pripeka poletno solnce še tako silno.

Kraj gozda so se ustavili. Jerica je segla Tinki v roko in jo je pogladila po razmršenih laseh. »Vrnita se«, je rekla. »Zadosti daleč sta že prišla. Sama pojdem naprej in nočem, da bi se vidva utrudila.«

A Tinka je kar zajokala. Oklenila se je Jeričine roke in je ni hotela izpustiti. »O, še grem s tabo — samo kosček pota še,« je govorila. »Prav nič nisem trudna. Pa tudi noge me ne bolé... Samo kosček pota še, Jerica!«

»Hm,« je dejal Kekec in je iztrgal Jerico iz rok culico. Vrgel jo je preko ramena in je nadaljeval: »Še nekoliko časa greva s tabo. Veš, da te ne bo strah v gozdu in da ti ne bo dolg čas.«

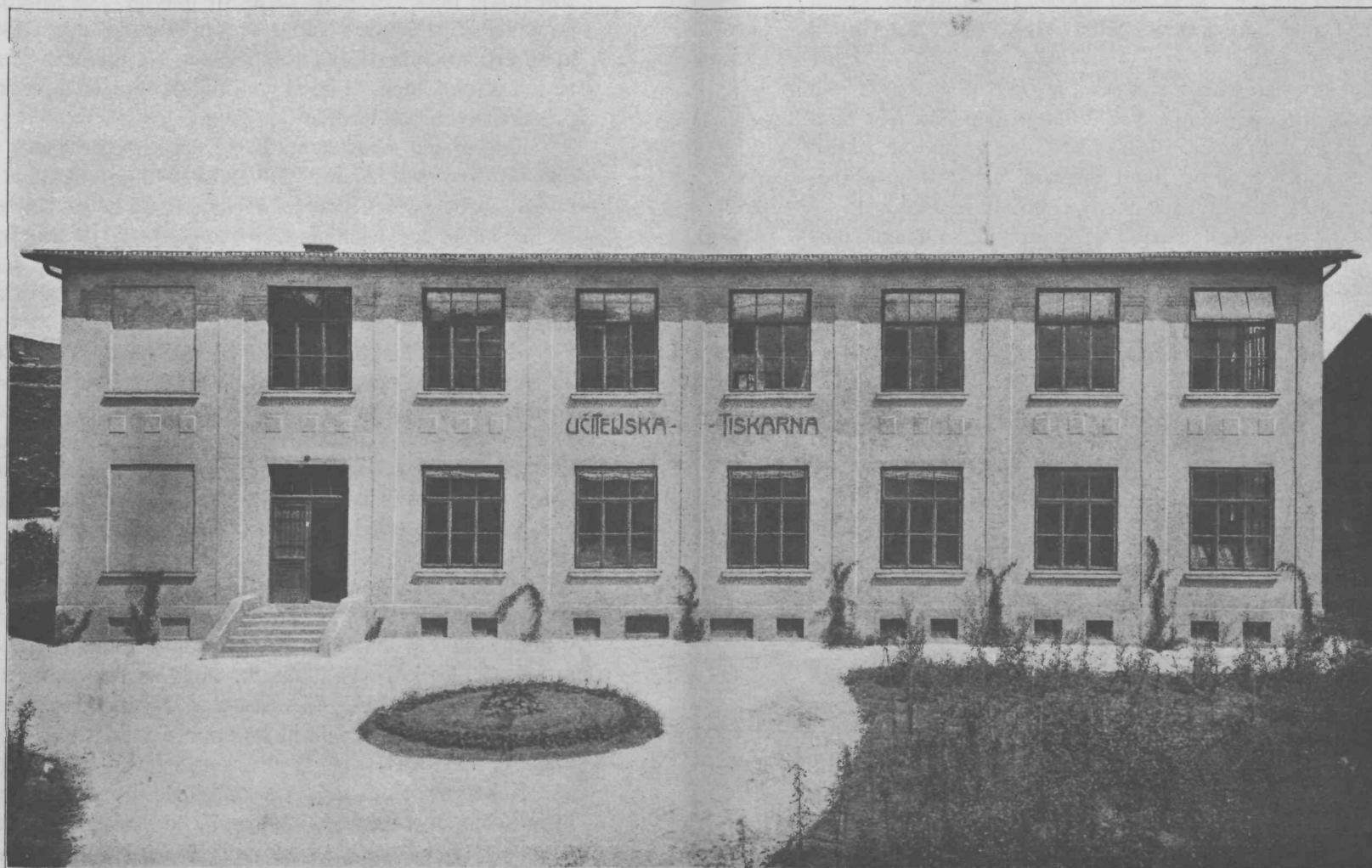
Jerica ni mogla nič drugega, nego da se je vdala. Šli so zato dalje po tistem gozdu. Razvezal se jim je jezik, in pričeli so govoriti. Kekec je minila tista žalost in pobitost, ki ga je tlačila že od sinoči. Tuintam se je še celo veselo zasmel, da bi razvedril Jerico. Iz žepa je potegnil svojo lepo piščalko in je pričel piskati radostno pesem. Nasmejala se je Jerica, in še celo mala Tinka je obrisala solzna lica in se je zahihitala.

»Škoda, da greš, Jerica«, je dejal Kekec, ko je prenehal piskati. »Glej, v nekaj dneh si izmislim novo pesem. Lepa bo tako, da bodo ptice kar umolknile, ko jo bodo zaslišale. Čudile se bodo, pa se pridejo k meni učit. Kaj meniš, Tinka? Ali mi verjameš? Na rame mi bodo sedle ptice in bodo kar strmele. Pojovim jih in jih zaprem doma v kletko. Pa boš imela dosti zabave, Tinkara!«

Kekec se je zasmel na glas in je dregnil Tinko. Tinka pa je strmela in je sklepala z rokami. »Ali res?« je vprašala vsa začudena. »O, Kekec, to bo veselje! Lepo mi bodo peli ptički. Hm, najlepše bo pa prepeval kos. Veš, zlat kljun ima; zato pa poje tako lepo. Le kmalu si izmisli tisto pesem, Kekec! Le kmalu jo zapiskaj, pa mi prinesi ptičke!«

No, Tinka je imela rdeča, okrogla ličeca in je bila majhna. Zato pa je verjela vse, in še na misel ji ni prišlo, da se bratec samo šali. Kekec pa se je znal šaliti, ker je imel jeziček namazan, a v glavi polno porednih muh, ki mu niso dale nikoli miru. — »Hm, seveda si jo kmalu izmislim,« je nadaljeval. »Samo v travo ležem, pa pogledam v nebo. In že imam tisto pesem, o, resnično jo že imam. Kar poslušaj, Tinka, in odpri oči!«

Kekec je vzel zopet piščalko in je zapiskal. Zapiskal je pesemco, ki je Jerica in Tinka nista še nikoli čuli. Pa je bila pesemca resnično lepa, da

UČITELJSKA TISKARNA, KJER TISKAJO „ZVONČEK“

se deklici kar nista mogli načuditi. Tinka je kar gledala okrog sebe in je pričakovala, da prileté zdajpazdaj drobne ptičice in sedejo Kekcu na rame. A ptičic ni bilo od nikoder. Molčale so nekje sredi gozda, pa so poslušale. Samo samotna sinica je čebhljala tam v grmovju, kakor da bi zgovarjala Kekca.

»Pa si rekel, da pridejo ptičice,« je očitala potem Tinka Kekcu, ko so šli dalje v zeleni gozd. »Pa ni bilo nobene. Samo sinica je čivkala in je klicala: Fui-fui!«

»Ti si trepica, Tinka, trepica kakor sinica,« je odvrnil Kekec. »Ali veš, zakaj miso prišle zdaj ptice k meni? Veš, zato miso prišle, ker si ti trepica. O, iz grmovja so gledale ptice. Pa so rekle: Ne gremo se zdaj h Kekcu učit. Zato se ne gremo, ker je pri njem Tinkara. Tinkara pa je trepica. Če bi šle h Kekcu, pa bi bile tudi me trepice, kakor je Tinkara...«

Kekec se je smejal na ves glas. Tinka pa se je namrdnila in nakremžila. Obrnila se je v stran in ni hotela več pogledati bratca. Kekec pa jo je dražil še naprej. A ko je videl, da je Tinka že resnično huda, jo je prijel za roko. »Kar nič mi ne zameri, Tinka,« ji je rekel. »Saj sem se samo šalil. Saj nisi ti trepica. Veš, trepice so samo ptice, ker nočejo k meni, da bi se naučile lepih pesmi.«

Tinka se je potolažila in se je pričela zopet smehljati. Prijela je Jerico za roko in je stopala kraj nje po hrupavi poti, ki se je vila vedno bolj navkreber. Za trenutek so umolknili vsi in so se zatopili v svoje misli. A tedaj se je oglasila zopet Jerica: »Pojdita nazaj — prišla sta že itak predaleč. Kar lepo pojdita domov...«

A Kekec je zamahnil z roko. »Kaj to!« je odvrnil. »Še majhen kosček greva in potem se vrneva... Toda povej mi, Jerica, ali poznaš pot, ki drži čez gore k teti Nežari? O, dolga mora biti kakor do morja in strma in visoka kakor do neba. Ali mi res?«

»Seveda je dolga in strma,« je odgovorila Jerica. »Ves dan bom hodila. Toda preden zaide sonce, bom že za gorami pri teti Nežari. Samo dobro moram stopiti.«

»Hm, pri teti Nežari,« je menil Kekec. »O, dobro se je še spominjam. Pred dvema letoma je bila pri nas. Prinesla mi je konjička, ki sem lahko nanj piskal. Če si pihnil vanj, pa je zacvilil: Fi-fi-fi... O, dobra je teta Nežara in se rada smeje kakor naša Tinka. Saj pravim, kar s tabo bi šel — k teti Nežari bi šel s tabo, Jerica.«

»Pa kdo bo doma pasel kozo?« je odgovorila Jerica. »Vesta, vidva morata ostati lepo pri materi! Pridna morata biti, da ne bo mati žalostna zaradi vaju! Zame bo pač bolje pri teti Nežari. Saj jaz nimam mamice...«

Jerica je povescila glavo in je postala žalostna. A Kekec ni videl njene žalosti. Obstal je hipoma in je tlesknil z rokami. »Pa kaj bo rekel oče?« je zaklical kar hipoma. »V soboto pride domov, pa ne bo videl več Jerice. Pa kaj bo rekel?«

»Saj mu povem jaz vse,« je rekla Jerica. »Veš, pot k teti Nežari drži mimo gozda, kjer dela oče. Pa stopim k njemu in se poslovim od njega.

Vse mu povem, da ne bo nič žalosten zaradi mojega odhoda. Pa reče, da je prav, če grem služiti k teti Nežari. Stara sem zadosti».

Dospeli so do razpotja, kjer se je cepila pot na tri strani. Jerica je obstala in je premišljala. »Ta-le pot bo prava,« je rekla naposled in je pokazala pot, ki se je vila na levo. »Zdaj pa kar pojdita domov! Stopiti moram naglo, če hočem še pred močjo dospeti k teti Nežari. Ostanita lepo zdrava in se spomnita časih name!«

»Samo še kosček pota, o, samo še kosček pota!« st. prosila Kekec in Tinka, ker se kar ločiti nista mogla od sestrice. Pa sta prosila tako lepo in presrčno, da ju Jerica ni mogla kar zapoditi. Šli so naprej in so prispeli zopet do razpotja. Zdaj pa je Jerica že bolj premišljala, po kateri poti naj krenejo. Videlo se ni nič drugega kakor temne smreke, ki so bile tako visoke in košate, da se je prikazal le tupatam majhen kosček neba izza vejevja. Jerici se je zdelo, da je srednja pot prava. Zato so krenili po njej in so se pričeli zopet glasno pogovarjati. Toda pot je prenehala hipoma; samo ozka, malo izhojena steza se je vila naprej med gostim grmovjem.

Jerica se je začudila. Vedela je, da je izgrešila pot, in zato ji je bilo neprijetno. Obrnili so se, da bi prišli nazaj do razpotja. A hodili so in hodili; dolgo uro so hodili, pa vendar niso prišli do razpotja. Samo do konca poti so prišli in so videli zopet pred sabo stezo, ki je držala v gosto grmovje. — »Čudno,« je dejala Jerica in je bila vsa v skrbih. »Saj je držala samo ena pot od razpotja po sredi. Zdaj pa ne najdemo niti razpotja«. — In Jerico je skrbelo vedno bolj. Ne zaradi sebe, ampak zaradi Kekca in Tinke. Hitela je nazaj po poti, pa je prišla zopet do grmovja in ozke steze; tekla je naprej — a tam je zagledala zopet grmovje in stezo. Pa se je Jerica čudila, in skrbelo jo je, da ji je stopil mrzel znoj na čelo. — »Izgrešili smo pot in smo zašli,« je rekla naposled, ker si ni znala več pomagati.

Kekec se je zasmeljal in je tlesnil z rokami. »O, prav, da smo zašli,« je menil in se ni prav nič ustrašil. »Prav, bomo saj dlje časa skupaj. Nič se ne boj, Jerica! Pa tudi tebi, Tinka, se ni bati ničesar. Jaz vem dobro, da je tu po gozdu vse polno škratecev. Kar poklicati jih je treba, pa pridejo in pokažejo pot. Počakajta! Na piščalko zapiskam in zapojem. In kar iz zemlje zraste škratec in nam pokaže pravo pot«.

Resnično — Kekec je vtaknil piščalko v usta in je potem zapel. Trikrat je zapiskal svojo pesem in je gledal naravnost v goščavo.

»Pridi, pridí, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Krono srebarno imaš,
poti v gozdu vse poznaš —
pridi, deco nas poglej,
pot pokaži nam, povej!«

Kekec je piskal in pel. Tinka se je stisnila k Jerici in se je tresla samega strahu. Ovbe! Sedaj pride škratec s srebrno krono. Naravnost iz

grimovja stopi in se zasmee. A mala Tinka se boji škratcev, ker je slišala, da so vsi hudobni. Dolge brade imajo in dolge roke. In smejejo se, samo smejejo in kimajo z glavo. A vendar so hudobni, ker kradejo malo deco. zapirajo jo v črne votline, in deca jim mora preštrevati noč in dan rumene cekine. A škratci se jim smejejo in jim ne privoščijo niti močnika... Ovbe! Zdaj-le pride škrat; zdaj-le stopi iz grimovja in tleskne z rokami, ko zagleda malo Tinko. Ovbe, ovbe! — In Tinka se stisne še tesneje k Jerici in se trese po vsem životu. Kekec piška in poje, da je že kar rdeč po obrazu. A od nikoder ni škratec, da bi jim pokazali pravo pot. Naposled se Kekec naveliča piskanja. Jezno utakne piščalko v žep in trikrat zasope.

»Ni jih, nikjer jih ni,« reče zlovoljen. »Nemara slišijo, pa se zanalašč nočejo prikazati. O, da bi prišli, prismuke! Lepo pesem bi jim zagodel, da bi skakali od samega veselja. A nočejo, te prismuke se nam nočejo prikazati... Saj pravim, Jerica, nič drugega nam ne preostaja, kakor da gremo naravnost po stezi. Nekam že pridemo. Tu v gozdu ne smemo ostati, ker zdaj niti ne vemo, ali gremo naprej ali nazaj«.

Jerica je prikimala. In šli so dalje po ozki stezi med gosto goščavo. V vrhovih dreves je pričelo šumeti bučno in glasno. Vzdignil se je veter kdovekje, pa je pričel vršeti nad gozdom. Smreke so se pripogibale in so ječale z nekim čudnim, zategnjenim glasom, da je bilo Tinko skoro strah. Ozirala se je krog sebe in se je držala vedno Jerice za roko. Dolgo so speli po ozki stezi, a goščave še vedno ni bilo konca. Videli niso niti solnce niti neba; zato pa niso vedeli, kako pozno je že. Šli so kar slepo naprej in so molčali ves čas. Tudi Kekec je pričelo skrbeti, zato je postal slabe volje. Vedno in vedno se je jezil na škrate, ki so tako hudobni, da jim nočejo pokazati prave poti. A Tinka je že obstala tuptam in je zastokala, ker so jo pričele noge boleti. A steza se je vzpenjala više, vedno više in je prihajala vedno bolj strma.

»Kaj bo, oi, kaj bo?« je pomislil Kekec sam pri sebi in se je popraskal za desnimi ušesom. »Gremo in gremo; že celo večnost hodimo, pa ne pridemo nikamor. Čudno, zares čudno!« — In Kekec je zmaheval z glavo in je premišljal. A kar hipoma je tlesknil z rokami. Virgel je klobuček s petelinjim peresom na tla in je stopil k visoki, debeli smreki, ki je bila vsa porasla z dolgimi lišaji. Še preden sta deklici utegnile pomisliti, je že splezal na smreko in je izginil med vejami.

Deklici sta stali pod smreko in sta zaman ugibali, zakaj je splezal Kekec na visoko drevo. A dolgo nista čakali, zakaj Kekec je priplezal kmalu nazaj. — »Prav vrhu smreke sem bil,« je pripovedoval ves zasopel. »Hotel sem videti, kje se nahajamo. A videl nisem ničesar. Kamor sem pogledal, povsod samo skalovje. Do neba se dviguje, naravnost do neba. Pa solnce sem videl. Oi, že davno je prešlo sredino neba, oi, že davno...«

Kekec se je sklonil, pa je pobral klobuček. Pogledal je sestrici in je bil ves v skrbeh. Tinka se je spustila v jok in je sedla na mah. Oi, bila je trudna in lačna. Pa drobne možice so jo bolele, da le kaj! Saj ni bila navajena tako hudih potov, resnično ni bila navajena. Zato pa ni mogla naprej.

Nedaleč tam je žuborel vrelec, in Tinka je kar sklonila glavico, pa je pričela srkati mrzlo vodo. A tudi Kekec in Jerica sta sedla poleg nje. Jerica je razvezala culico in je podala Tinki kos kruha. Lačna Tinka pa je kar zgrabila za kruh in je pričela hlastno jesti.

Kekec in Jerica sta ugibala, kaj bi ukrenila. A ugibala sta zaman, ker se nista domislila ničesar pametnega. Skrbelo je oba, ker sta vedela dobro, da so zašli sredi gozda. Naprej ne znajo, pa tudi nazaj ne. A vseeno je bil Kekec za to, da naj gredo naprej, samo naprej. — »Hm,« je rekel, »steza mora nekam držati. Kar tako ni tako dobro izhojena. Kar pojdivo naprej! Nemara pridemo še celo do tete Nežare ali pa k očetu, ki dela tu blizu nekje«.

Pa so šli zopet dalje. Veter je prihajal vedno močnejši in je bučal nad zelenim lesom. Vseokrog je ječalo in stokalo. Smreke so se kar tresle in so se pripogibale globoko h grmovju. Steza je zavila naravnost kvišku. Bila je tako strma, da so šli komaj, komaj navzgor. Smreke so izginjale vedno bolj. Gosto rušje je raslo kroginkrog in je bilo tako visoko, da so otroci kar izginili med njim. Sredi rušja pa so se dvigali iz ostrih, razmetanih skal črni, napol pokvečeni borovci.

In Tinka je zopet omagala. Zgrudila se je na zemljo in je zajokala bridko na ves glas. Kekec in Tinka sta morala sesti k njej, da sta jo potolažila. — »Ne joči se, Tinka!« ji je prigovarjala Jerica. »Glej, saj bomo kmalu iz gozda. Lepo bomo počivali in se potem vrnemo domov. Samo jokati se ti ni treba«.

Pa se je Tinka vendarle potolažila. Bridko je vzdihnila in si je obrišala z rokaviom rdeči obrazek. Trudoma se je dvignila in se je pričela plaziti po vseh štirih po strmini. Vzdihovala je vso pot in je klicala mamico. — Rušje je raslo vedno redkejše in nižje. Bilo že ni več borovcev. Samo visoke, razmetane skale so ležale kroginkrog, da se ni videlo nikamor. Le nebo se je prikazalo, in bele meglice so plavale preko neba. Otroci so se oddahnili, ko so zagledali nebo nad sabo. Saj so vedeli, da je konec stranskega gozda in da vidijo v nekaj trenutkih daleč okrog sebe. Spoznali bodo, kam so zašli, in se vrnejo naglo domov, še preden pride večer.

Resnično — dospeli so do peščenega obronka in so tam obstali. Pred njimi se je razgrinjala zelena senožet, polna pisanih rož in živih metuljev. Murni so se oglašali od vseh strani in so glasno prepevali. Tam kraj senožeti pa je stala prostorna, lesena kočica. Dim se je dvigal nad njo, a širok okrog ni bilo živega človeka.

Kekec je zavriskal na glas. — »Ali vama nisem rekel?« je govoril sestricama. »Hm, dejal sem, da pojdivo vedno naprej. Pa smo šli — in glejta, prišli smo do ljudi, ki nam pokažejo pravo pot. Ali vama nisem rekel? Hej!« — In Kekec je tlesknil z rokami in je poskočil v svojem velikem veselju. Zavriskal je še enkrat na ves glas in je stekel preko zelene senožeti.

»Juhuhu!« je odmevalo od vseh strani s strmih snežnikov, ki so se dvigali že onkraj senožeti. Razločno so se videli že črni prepadi in beli

sneg, ki je pokrival gladke skale. Kekec je itekel na vso sapo preko seno-
žeti. Čutil ni nobene utrujenosti več. Še celo na glavo se je postavil sredi
senožeti in je zavriskal vnovič.

»Juhuhu!« je odmevalo zopet od visokih, zasneženih skal. Kekec se
je zasmejal in je zdinjal naravnost proti koči... (Dalje.)

~ Cvetoci črešnji. ~

*Visoko iznad vseh dreves
ti, črešnja, v vrtu se dviguješ
ter čas pomladnji čezincez
očem ti prva oznanuješ,
ko nežni, snežnobeli cvet
obleko novo stke ti spet,
med cvet pa ji vpleteni
so lističi zeleni!*

*Čebelic, čmrljev vsa brenčiš,
in vetrič lahni te preveva;
skrivnostno, sladko vsa drhtiš
kot mlada zaročena deva...
In ptice radostno pojoč*

*ter glasno te pozdravljajoč
prihajajo ti v svate
in sedajo spet nate.
Čuj, ljubo črešnjevo drevo,
jaz tudi te pozdravljam,
in ko mi nate zre oko,
spomine si obnavljam
na let detinskih zlate dni
v zavetju maminih oči:
na vrtu v pomladanskem cvetju
ti vselej prvo stalo si
in sladkega sadu v poletju
ti meni prvo dalo si.*

Fr. Rojec.

Egon Jezeršek,

učitelj na Ciril-Metodovi šoli pri
Sv. Jakobu v Trstu in načelnik
tamošnjega Sokola, je padel kot
poročnik na laškem bojišču.

Slava učitelju junaku!

